

Pochválen buď Bůh, že nám dal spasitele 31. 3. 2024, velikonoční neděle

„Pochválen buď Bůh, že nám vzbudil mocného spasitele. Dal nám poznat spásu v odpuštění hříchů a svým milosrdenstvím se zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“

1 K 15,1-11: *Chci vám připomenout, bratří, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval - vždyť jste přece neuvěřili nadarmo.*

Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. Vždyť já jsem nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden jména apoštol, protože jsem pronásledoval církev Boží. Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval - nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou. Ať už tedy já, nebo oni - tak zvěstujeme a tak jste uvěřili.

Lk 24,5-12: *Oni jim řekli: „Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen. Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Tu se rozpomenuly na jeho slova, vrátily se od hrobu a oznámily to všechno jedenácti učedníkům i všem ostatním. Byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakobova a s nimi ještě jiné, které pověděly apoštolům. Těm však ta slova připadala jako blouznění a nevěřili jim. Petr se rozběhl ke hrobu, nahlédl dovnitř a uviděl tam ležet jen plátna. Vrátil se v údivu nad tím, co se stalo.*

„Pochválen buď Bůh, že nám vzbudil mocného spasitele. Mluvil o tom ústy proroků od pradávna: zachránil nás z rukou těch, kdo nás nenávidí, abychom vysvobozeni a prosti strachu jej zbožně a spravedlivě

ctili po všechny dny svého života.“ To řekl jistý Zachariáš na začátku knížky, jejíž poslední kapitolu jsme dnes otevřeli. „Dal svému lidu poznat spásu v odpuštění hříchů a svým milosrdenstvím se zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“

Co bylo na začátku řečeno jako Boží program, to se celou dobu dělo a teď, na Velikonoce, jde do tuhého. Bůh nám vzbudil mocného spasitele, a lidstvo se ho (rukama svých zástupců) zbavilo. Jak s tím Bůh naloží? Zavrhne lidstvo? Nezavrhl.

Tu neděli ráno šly tři ženy dokončit pohřební zvyklosti. Ježíše nenašly, zato narazily na dva muže v zářivě bílém rouchu. Kdosi takový už se ve vyprávění mihl, totiž na jedné hoře, kde Bůh označil Ježíše za svého Syna („toho poslouvejte“), a ti dva tam zastupovali Zákon a Proroky neboli to, co stojí psáno v Bibli a co si o tom čteme a vykládáme. Ženy byly poněkud v šoku, že tu Ježíš není. Co se to děje? „Poslyšte,“ řekli ti dva, „vysvětlení najdete v Bibli. Jen si vzpomeňte, co vám Ježíš říkal, ještě když byl v Galileji. Nehledejte ho mezi odepsanými, je živ.“

Ženy to běžely říct jedenácti učedníkům i všem ostatním. Co jim sdělily a jak, to přesně nevíme, zato víme, jak to učedníci přijali: že ty dámy blouzní.

Shrnuto a podtrženo: Ježíš nepatří mezi odepsané, protože je živ, a to znamená, že s lidmi, kteří jsou mu blízcí, bude pokračovat v tom, co začal. Zatím jim není jasné jak, zatím se teprve smiřují s tím, že Bůh jejich příběhu nabídl poněkud jiné vyústění, než si mysleli.

Tohle vyprávění bylo sepsáno skoro půl století poté, v době, kdy už se apoštolové a jejich nástupci nějaký čas opravdu pokoušeli pokračovat v tom, co jim Ježíš řekl. Už kvůli tomu časovému odstupu není příběh o tom, co ženy viděly a zažily u hrobu, pojat jako reportáž s překvapivým koncem: vždyť už to čtenáři od té doby slyšeli mnohokrát. Když je

to tak, nesnaží se nás Lukáš překvapit něčím, co už známe, a místo toho nabízí pár osobních otázek, které z toho plynou.

Bůh nám pořídil mocného spasitele, lidstvo se ho zbavilo a Bůh nás přesto nezavrhl. To není zpravodajská informace, ale vyznání, k němuž se můžete (a nemusíte) připojit. Žijeme, jak to jde a jak umíme, něco je dobré, něco jsme nenávratně zpackali, ale co bude dál? Velikonoční vyprávění k tomu dodává, že i pro vás má Bůh jiné vyústění vašeho příběhu, než byste čekali, a že i vám nabízí novou naději. K čemu vám bude a jak s ní naložíte? Na to si ať si odpoví každý sám a po svém. Co se o tom píše v Bibli, můžeme použít jako náповědu, jak to doporučili tam ti dva u hrobu.

Jsou na to nějaké důkazy? Žádné. Ženy příběhly se zprávou, že Ježíš nepatří mezi odepsané. Na učedníky to velký dojem neudělalo. Že je hrob prázdný, to se dá vysvětlit všelijak a nic to nedokládá. Ostatně víra na důkazech nestojí, stojí víc na tom, co vám k tomu někdo řekne. Ani to však není záruka: ti dva v zářivém rouchu své posluchačky nepřesvědčili a ony zase nepřesvědčily učedníky. Možná všichni ti, komu ta zpráva byla určena, potřebovali být v jeho jménu pospolu a vzájemně se podpořit, aby tomu přišli na kloub. Ale ani to nestačí, pokud se vás to osobně a vnitřně nějak nedotkne – otázek, bolestí a radostí, které jsou opravdu ty vaše.

Petr, když ženám nevěřil, běžel k hrobu, ale našel tam jen stopy minulosti, nic víc, a šel zpátky (a teď po kralicku:) divě se sám v sobě, co se to stalo. Divil se „sám v sobě“ trochu jak marnotratný z jednoho podobenství: ten, když narazil na dno, vzpamatovával se sám v sobě a zatoužil po otcovském domě. Přesně to nabízí velikonoční příběh: hledání odpovědi na otázku, kdo teď jsem a co se mnou (a s námi) dál.

Bůh nám pořídil mocného spasitele, a když se ho lidstvo zbavilo, dal nám Bůh poznat spásu, která je v odpuštění hříchu. Jeden z apoštolů to pojmenoval tak, že Bůh Ježíše vzkřísil jako prvního, jako prvoze-

ného z mrtvých. Lidstvo to zpackalo, po celé zemi se rozhostila tma, ale nečekaně ji přemohlo světlo Boží slávy, která je tu pro nás.

Však už to na začátku knížky zaznělo: Svým milosrdenstvím se Bůh zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, abychom vysvobozeni a beze strachu jej zbožně (milující Boha) a spravedlivě (milující bližního jako sebe samého) ctili po všechny dny svého života. Svým milosrdenstvím se zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.

požehnání

Má duše Boha velebí, že nás nenechal v moci tmy. Jako v nebi, tak i na zemi:

Svým milosrdenstvím se zjevil těm, kdo jsou ve tmě a stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.

Ať se děje, co se děje, krácejte tedy cestou Božího pokoje, provázeni Boží láskou, jež vám ve všech radostech i těžkostech nabízí nečekanou novou naději. Amen.